

TJEN FOLKET

SEPTEMBER 1977

faglig 1. mai-
front 1977

**DISKUTER PAROLENE FOR
1. mai 1978**

Innholdsfortegnelse september-TF.

- 1) Leder: Foran 1.mai 1978 s.2.
- 2) Vi må lære å arbeide blant ungdommen s.5.
- 3) Kritikk og sjølkritikk for arbeidet med beretninga fra 2.landsmøte. s.8.
- 4) Fram for en revolusjonær faglig politikk s.9.
- 5) Kamp mot arbeideraristokratiet s.
- 6) Hvorfor drive daghjems-kamp s.15.
- 7) Bryt med sekterisme og byråkrati slipp kvinnene inn i KF ! s.16.
- 8) Om abonnementskampanjen frå Oktober. s.19.
- 9) Forny abonnementet på Røde Fane. s.21.
- 10) Litteraturliste til tilleggskurs s.23.
- 11) Studiespørsmål til tilleggskurs. s.24.

LEDER: FORAN 1. MAI 1978

1. mai 1978 ligger ennå 7–8 måneder fram i tida. Augustnummeret av Tjen Folket slo også fast at korrigeringa av ungdomspolitikken helt fram til neste sommer vil være hovedoppgava for partiet. Mange kamerater lurar derfor sikkert på om det kan være riktig å reise 1. mai-diskusjonen på et så tidlig tidspunkt. At så skjer, har følgende bakgrunn.

Etter årets 1. mai-demonstrasjoner kunne vi på landsbasis notere en klar tendens til stagnasjon i oppslutninga om toga. Faglig 1. maifront i Bergen gikk fram, i Oslo tilbake. Resultatene på landsbasis vekslet noe, men gjennomsnittstalla lå omlag på nivå med toga i 1975. Sjøl om vi på ny monstra godt over tyve tusen i slagkraftige tog og vant taktiske seire over både høyresosialdemokrater og moderne revisjonister, må vi ta denne tendensen til stagnasjon alvorlig.

I juninummeret av Tjen Folket ble det i en oppsummeringsartikkel pekt på at en årsak til dette ligger i at det har gått mye sløv, byråkratisk rutine i måten 1. mai-arbeidet drives på. Gjennom et tradisjonelt vårlig «hardkjør», med stor vekt på hektisk møteaktivitet, har vi venta at framgangen år for år ville komme til å fortsette. I vår var det f.eks. få diskusjoner som tok opp hvilke motsigelser arbeidskamerater og progressive

som ellers er lite politisk aktive har til det å gå i tog. Hva med folk som frykter politisk kartlegging og sparken dersom de deltar, ikke minst på mindre plasser? Hvilke argumenter bruker revisjonistene for å mobilisere vekk fra Faglig 1. maifronts tog – har vi satt kameratene i stand til å svare skikkelig på disse?

Slike spørsmål viser at det er utilstrekkelig med reint organisatoriske tiltak for å vinne framgang. En annen sak som belyser det samme er mobiliseringa av ungdom til toga. Det er en kjent sak at dette har vært akilleshælen både i Oslo og svært mange andre plasser, attpåtil i flere år. Men klaging over at Rød Ungdom og NKS ikke «gjør jobben» har sjølsagt brakt små resultater. For problemet ligger djupere. Som sentralkomiteen nå har oppsummert mangler partiet sjøl en helhetlig revolusjonær politikk for ungdomsmassene. Derfor har vi også innafor 1. mai-fronten neglisjert å stille kampparoler for den undertrykte ungdommen, og massearbeidet blant dem har ikke vært prioritert. Mobiliseringa av T-baneungdommen i Oslo ble unntaket som bekrefta at dette har vært regelen.

Opggaven foran 1. mai 1978 er derfor å gjøre opp med sånne feil. Men samtidig gir den årsplanen som sentralkomiteen har vedtatt stram-

me vilkår for åssen vi kan gjøre dette. For hovedoppgava er ungdomspolitikken, den viktigste underordna oppgava er kampen mot byråkratiet i partiet. 1. mai er overhodet ikke med blant de prioriterte oppgavene i den kommende planperioden. Sånn må det også være, for dersom vi skal nå strategisk framgang må vi også sette partiets krefter inn i konsentrerte slag på de områdene de trengs mest.

Samtidig slår TF-lederen i forrige nummer fast: «1. mai blir som før ei svært viktig og stor oppgave som i en periode vil kreve størstedelen av partiets arbeidskraft, og der vi særskilt må ta sikte på et gjennombrudd i ungdomsarbeidet.»

UNGDOMSMASSENE OG 1. MAI

I 1. mai-arbeidet skal vi altså neste år legge særskilt vekt på å mobilisere blant ungdomsmassen. Dette er ikke bare i pakt med partiets egen prioritering i denne planperioden, det er også en riktig prioritering ut fra svakhetene i Faglig 1. maifronts egen massemobilisering.

Etter vår oppfatning må en konsekvens av dette bli at en av hovedparolene tar opp ungdomsmassenes kamp. Her er det viktig med både undersøkelser og diskusjon. I Oslo i år ble kampen mot politivolden stilt i brenn-

punktet. Dette var naturlig etter de store kampene om Hammersborg, i Stovner-sentret og T-baneungdommens aksjoner. Men på landsbasis neste år trur vi den blir for spesiell. Et annet aktuelt tema er kampen mot ungdomsarbeidsløsheten, ikke minst fordi den voksende krisa vil føre til at nye titusner av ungdom vil bli gående uten jobb.

Sjøl om det kan legges fram sterke argumenter for å ha en sånn konkret, saksretta parole vil vi her lansere et annet forslag: *Ungdom — reis kampen mot diskriminering og undertrykking!* Den er allmenn i formen, men har likevel et klart og viktig politisk innhold. For det første peker den på at ungdommen i dag er *diskriminert* som ungdom. Det skjer i skolen der ungdommen knapt nok har noen demokratiske rettigheter. Det skjer på arbeidsplassene der lærlinger og andre unge arbeidere gis ekstra lav lønn og trakasseres ekstra nettopp fordi de er unge. På samme vis er ungdommen *undertrykt*, både gjennom forfølgning på skolen og arbeidsplassen, elendige fritidstilbud og direkte polititerror.

En sånn parole egner seg også som en *felles* kampparole for ungdom på arbeidsplasser, skoler og universitet, for arbeidsløs ungdom og ungdom som kjemper for et sted å være. Og den gir store muligheter til oppfølging gjennom en lang rekke konkrete paroler for ungdomsskoleelever og gymnasiaster, studenter og yrkesskoleelever, soldater, unge arbeidere og arbeidsløs ungdom.

Også for massearbeidet betyr denne prioriteringa ei endring. Her må mobilisering av ungdom i 14–20-årsalderen være det feltet der vi

i 1978 virkelig satser krefter på et gjennombrudd. Forutsetninga for dette er partidiskusjonene om ungdomspolitikken i høst og til vinteren. Men vi kommer ingen vei dersom vi ikke i denne perioden styrker partiets og ungdomsforbundas bånd til ungdomsmassene, går i spissen for å reise aksjoner og vinne kamperfering. Å løse hovedoppgava for partiet er ei forutsetning for å vinne framgang i neste års 1. mai-arbeid.

KAMP MOT BYRÅKRATISMEN I 1. MAI-ARBEIDET

Gjennom mange år har det utvikla seg en rekke alvorlige byråkratiske avvik i partiets 1. mai-arbeid. Et av de utslagene dette har fått er tendensen til å overorganisere arbeidet, og spesielt en hang til å løse ethvert problem gjennom å avholde nye møter. Foran neste års 1. mai blir dette verre. Sjøl sagt må partiavdelingene diskutere 1. mai-arbeidet på en eller annen måte, men årsplanen forutsetter at ingen av de *obligatoriske* møtene som avdelinga er pålagt å avholde har 1. mai som hovedtema.

Dette stiller nye krav til avdelingsstyrene vis a vis medlemmene og for oss kommunister innafor fronten. Det krever nye metoder for ledelse, der vi lærer å mobilisere både kader og masser gjennom å oppsøke dem, diskutere oppgavene, gi hjelp til å løse dem og vinne erfaring. Det krever en still med færre og bedre møter, der vi ikke bare «kjører ut» politikk, men legger vekt på å ta opp motsigelser i arbeidet og gi veiledning til å vinne framgang.

I kampen mot byråkratismen må vi også legge stor vekt på skikkelig propaganda

som forklarer innholdet i mai-dagen og som tar opp politiske motsigelser folk har til å delta. I Oslo ble det f.eks. i 1976 ikke utgitt noen informasjons- og diskusjonsbuletin for 1. mai-aktivistene i fronten. Det ble heller ikke arrangert et eneste møte eller en konferanse der de som dreiv arbeidet fikk legge fram sine erfaringer, stille spørsmål og få hjelp til å løse problemene. Samtidig har vi de positive erfaringene fra massekonferansen i Bergen nettopp foran 1. mai.

Arbeidet foran 17. mai i år viser oss det samme. I mange år har vi slitt med dårlige forberedelser. Direktiver har blitt gitt, men oppgavene har i stor grad blitt stille sabotert. I sluttfasen i år oppsummerte SK/AU at nøkkelproblemet var den manglende politiske mobiliseringa av kadern. Det var nødvendig med en omfattende intern og ekstern propaganda om 17. mais historie og betydning som ga argumentene for *hvorfor* det er så viktig å demonstrere.

DISKUTER HOVED- PAROLENE!

For å styrke den politiske mobiliseringa og diskusjonene om 1. mai blant partikameratene vil vi her legge fram et forslag til hovedparoler for toga i 1978. Vi håper mange vil vurdere disse og sende kritikk og forslag til Tjen Folket så raskt som mulig. Dette vil gi SK det beste grunnlaget for å fatte det endelige vedtaket om hva som skal være partiets opplegg.

Forslaget vi legger fram har som utgangspunkt at den strategiske situasjonen er den samme som nå, og at også den taktiske situasjonen er sånn noenlunde lik dagens. Vi ønsker å mobilisere rundt

LEDER

paroler som tar utgangspunkt i de breie lag av massenes interesser, samtidig som vi skarpt avskjærer toget fra all revisjonisme og klassesamarbeidspolitik. Vi går mot ideer om å snevre inn grunnlaget for toget, f.eks. gjennom paroler som *direkte* er rettet mot de revisjonistiske partiene, evt. for AKP (m-l). I dagens situasjon mener vi den korrekte taktikken må være å mobilisere massene mot den revisjonistiske *politikken*, f.eks. i spørsmålet om supermaktene og DNA/LO-ledelsen, samtidig som vi gjør det lett for masser som f.eks. ennå stemmer på SV å delta i toga.

Det forslaget vi legger fram til diskusjon inneholder også *færre* paroler enn i fjor, de er redusert fra 15 til 8. Etter vår oppfatning er dette nødvendig. At vi i fjor hadde så mange bidro etter vår oppfatning til å uthule parolenes karakter av å være hovedparoler. På mindre plasser

var det umulig å få med alle i toget. Ideologisk avspeller dette en tendens til elektisisme, dvs. å la alle ting som er «oppe i tida» bli hovedparoler, uten noen streng innbyrdes prioritering, vurdert ut fra et helhetssyn.

Så forslaget: Parole for dagen: 1. mai – enhet på klassekampens grunn!

Hovedparoler:

– Kamp mot krigsforberedelsene til supermaktene USA og Sovjet!

– Støtt frigjøringsbevegelse og de undertrykte nasjonene i den 3. verden!

– Ungdom – reis kampen mot diskriminering og undertrykking!

– Kamp mot DNA/LO-ledelsens kriseforlik med monopolkapitalen!

– Kamp mot den nasjonale undertrykkinga av samene og fremmedarbeiderne!

– Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner – kamp mot alt klassesamarbeid!

– Kamp mot all kvinneundertrykking!

– For et sosialistisk Norge!

Som dere ser betyr dette forslaget enkelte endringer fra årets demonstrasjoner. Viktigst er supermaktsparola som vi foreslår blir konkretisert sånn at den tar opp krigsfare helt direkte. Etter vår oppfatning har vi nå fått et gjennombrudd i forståelsen for at USA og Sovjet er *imperialistiske* supermakter. Derfor mener vi både den objektive utviklinga i verden og nivået i massebevegelsen gjør det riktig å endre denne parola i en sånn retning.

Men alt dette er et diskusjonsutkast. Og i numrene framover vil vi i TF åpne en egen spalte for kommentarer, kritikk og forslag både til hovedparolene og det øvrige 1. mai-arbeidet.

TF-redaksjonen

«Våg å kjempe og våg å vinne»

Rapport fra en husokkupasjon

«A la carte» ungdommene i Fredrikstad. (Bildet har ikke noe med det omtalte å gjøre).

TF har prata med en partikamerat som nettopp har vært med i en husokkupasjon. Dette er ikke noen oppsummering av aksjonen, men noen lærdommer og ideer som kan være til nytte for andre.

GÅ RETT PÅ UNGDOMMEN

TF: — Hvordan starta dere?

— Vi så det ble brukt endel narkotika i strøket. Vi tok det opp med Rød Ungdom og to partikamerater og to fra Rød Ungdom skulle gjøre undersøkelser om forholda for ungdommen. Først fulgte vi ei feilaktige linje, vi dreiv detektivarbeid i det skjulte for å finne pusherne, (selgerne) av narkotikaen, vi skreiv ned bilnumre, og dreiv på i det skjulte. Vi fant raskt ut at dette var ei blindgate. Vi tok så med oss en bunke Røde Garde og gikk dit ungdommen holdt til. Vi kom straks i prat med ungdommen og det viste seg at de aller fleste var mot narkotika. Et større

problem for dem var at de ikke hadde et sted å være og at de ble utsatt for polititerror fordi folk klaga over at de sto og hang og var «iveien». Politiet kom med jamne mellomrom og banka opp en eller flere av dem. Det viste seg at flere hadde gått i 1. mai toget under politivold parola.

Flere partikamerater hadde sett ungdommen som hang ved hjørnet, men hadde ikke brydd seg noe med dem fordi det var folk med stars and stripes» klær og at flere av dem hadde gått med Unge Høyre merker. Vi spurte hvorfor dem hadde gått med det. Saka var at de var blitt lurt inn i UH fordi UH hadde støtta deres krav for et sted å være og nærmest lovt dem et sted. En hel haug meldte seg inn fordi UH støtta dette massekravet, men de oppdaga at dette var tomme løfter og da meldte de fleste seg ut igjen. Det er mye å lære av dette eksemplet. UH dreiv massearbeid og mobiliserte massene på

deres egne krav. Når det ikke blei noen resultater mista ungdommen tilliten til dem.

UNGDOM GÅR RASKT TIL AKSJON

Vi var der igjen kveldene etter og diskuterte et sted å være med dem. Vi fortalte om forskjellige husokkupasjoner vi kjente til og diskuterte erfaringene med dem. Vi gikk inn for å spre ideen om okkupasjon og regna med å holde på med det i et par måneders tid før det skulle gi resultater.

Men bare noen dager etter komme en av kameratene fra Rød Ungdom og roper «krise», ungdommene har okkupert et hus!

Ungdomsgjengen hadde straks de hørte om husokkupasjon undersøkt hele distriktet og kartlagt alle tomme hus. Og okkupert et. Kameraten fra Rød Ungdom var imot okkupasjonen fordi den var uten en ledelse med revolusjonære i. Han var imot okkupasjonen fordi den var prega av spontanisme og uten plan, han ville at okkupantene skulle trekke seg tilbake. Dette var ei halehengslinje. Isteden sendte vi opp folk med erfaringer fra okkupasjoner, de fortalte om sine erfaringer og hjalp til å legge opp linjer for denne okkupasjonen.

LEDELSE AV OKKUPASJONEN

Det var ca. 60 med i okkupasjonen. En gjeng skilte seg straks ut som ledelse, i den var det både bra og dårlige folk.

UNGDOMSKAMPANJEN

Problemet var hvordan revolusjonære skulle komme inn i ledelsen av aksjonen. Vår erfaring er at vi må være dristige og stå åpent fram som Rød Ungdommere. Kameratene fra Rød Ungdom fløy ned til okkupasjone og sa de støtta dem 100% at de ville hjelpe dem.

Kameratene fra Rød Ungdom ble valgt inn i ledelsen utfra konkrete forslag til utvikling av aksjonen som de la fram. Vi må ikke snike rundt i krokene, da ser folk på oss med rare øyne og blir mistenksomme. Vi må gå inn blant folka som ledere og med en åpen politikk.

AKSJONENE MÅ VOKSE I STYRKE

— Hvordan gikk det med aksjonen?

— I starten var det 200 som var involvert i og støtta aksjonen. Vi var fornøyd med det, men etterhvert skrumpa aktiviteten inn og aktivistene ble færre. Vi hadde planer fram til det første målet var nådd. Men vi hadde ikke lagt planer for å vinne aksjonen.

I distriktet vi hører til er det 2–3000 unge som har de samme problemene som dem som okkuperte huset. Vi hadde ikke perspektivet at vår okkupasjon kunne bli gnisten som kunne utløse en hel haug med okkupasjoner. For når disse ungdommene reagerte så sterkt måtte vel andre også kunne gjøre det samme. Hadde vi klart å utvide aksjonen til flere steder ville det ha styrka vår aksjon og oppmuntra ungdommen som gjorde det først. Aksjoner må på den måten vokse i styrke, det er veien å gå. Om de ikke ser at aksjonen utvikler seg vil de lett få kalde føtter og være åpne for splittelsesforsøk.

Vi har også vært for dårlige til å utvikle aksjonen politisk. I en skjerpa situasjon med okkupasjon og sammenstøt med purken åpnes øya på folk, de blir opptatt av andre ting. Det tok lang tid før vi forsto at vi måtte holde møter om anti-imperialisme politiets klassekarakter, karakter i skolen osv. for å utvikle folka.

VÆR KONKRET!

TF: — Andre viktige erfaringer du vil framheve?

— Vi har etter denne aksjonen forstått mye av hvordan ungdommen tenker og reagerer. Dem er konkrete: gateungdommen som vi hadde med å gjøre hata purken fordi de sjøl og kameratene blei banka opp av purken. Unge Høyre var noe dritt fordi dem svikta ungdommen, Rød Ungdom var bra fordi dem hjalp dem og deltok i kampen.

Ungdommen er spontan og det er ingen dårlig egenskap. Dem blei kasta ut av det første huset de okkuperte, med engang okkuperte de et nytt. Politiet ville ta lederen for aksjonen, spontant danna de lenker og forsvarte lederen. De var militante, mer militante en partifolka og Rød Ungdommerne. Dette går sjølsagt på forholdet til purken som de hater. Vi merka jo at vi gikk ut til folk som forsto mye av politiets klassekarakter og flere av dem hadde jo gått i 1. mai toget under politivoldparolene uten noen spesiell mobilisering.

POLITETS ROLLE

Politiet satsa fra første stund mye på å knuse okkupasjonen, noe som forteller at dem er redde for opprør fra ungdommens side.

Hvorfor skulle de ellers gått så hardt fram og satt så mange folk på for å knuse en tross alt liten aksjon? Purken har brukt flere metoder for å knekke aksjonen: Politifolk har komme slengende ned til det okkuperte huset i sivil. Sagt de forstår kravet og bydd ungdommen på cola og pizza for å slå av en prat. (Noen har blitt med, drekkii coloen, spist pizzaen og gått.) Politiet har tystere og UH folk som er blitt plassert der. De har gått systematisk inn for å knekke lederne. De har satt foreldra opp mot de unge, trua dem med at de vil miste jobben, de skygger ungdommen og går inn for å få tak i navn på lederne, spesielt er de interessert i å få tak i kommunister. Politiet prøver også å bruke anti-kommunisme for å splitte aksjonen og isolere de revolusjonære.

VIKTIG Å FÅ STØTTE FRA FORELDRA

Partiet svikta i arbeidet med foreldra. Politet går på foreldra. Vi fikk etterhvert laga et opprop med støtte til ungdommens krav fra foreldre. Men det kom seint. Det er viktig det blir agitert blant ungdommen at de må diskutere og spre propaganda om krava blant de voksne, å forklare foreldra at det er

UNGDOMSKAMPANJEN

riktig å okkupere. Støtte fra foreldra er viktig, imotsatt fall kan de bli ei stor hindring for aksjonen.

REKRUTTERING OG STYRKING AV RØD UNGDOM

Vi kom også seint igang med arbeidet for å rekruttere folk til Rød Ungdom. Vi gikk inn for å måke de bra folk inn i Rød Ungdom, vi satte av folk til å ta seg av dem vi ville ha inn. Men her møtte vi endel motstand fra ledende folk i Rød Ungdom. Deres linje gikk ut på at Rød Ungdomslaget på stedet var så byråkratisk og dårlig at det ikke gikk an å la nye folk ødelegges der. Disse kameratene ville starte et nytt lag for de «nye ferske»! (Dette er en variant av linja: Vi må rydde opp i laget før vi tar inn nye.) Vi mente at de nye folk ville lage vei i vellinga og stille kniven på strupen for stilen i Rød Ungdom?

— Hva slags studier har dere å tilby folka?

— Vi mener det er galt å bruke parti-sirkelen, vi har noen ideer. Bl.a. å lese boka

til Aasmund Haugen: «Oss menneskeforaktere i mellom», og plukke ut noen sitater fra Staten og revolusjonen, så kan vi diskutere politivold og statens klassekarakter. Jeg trur også valgkampheftet til RV «Ungdom kjemp for egne krav» er ok å ta for seg. Hefter og korte romaner er også bra å lese. Dessuten kan en jo ha korte innledninger over forskjellige emner før en diskuterer dem.

— Andre saker du har lyst til å nevne?

— Ja, jeg vil også slå fast engang til at våre erfaringer er at ungdommen er lette å mobilisere og at vi må være dristige og åpne om vi skal få ledelsen over ungdomsbevegelsen.

UNGDOMSLEDER ER VIKTIG

Vi merka savnet av en ungdomsleder som driver massearbeid blant ungdommen. Hadde vi hatt noen som hadde skikkelige kontakt ville vi mye tidligere forstått at endel av folka begynne å henge med huet.

Det er viktig å spre erfaringene fra andre okkupasjoner i Klassekampen, sånne artikler fungerer bra både blant okkupanter og dem som har tenkt å okkupere.

Jeg kan også nevne at vi studerte «Strasbourgtesene» som er en gjennomgang av utviklinga i en streik, som jeg mener godt kan brukes i en sånn aksjon. Tesene tar for seg kampen mot klassefienden, legalistiske illusjoner, opportunisten og fienden i egne rekker. De tar opp støttearbeidet, enheten og demokratiet i en streik.

Viktig er det også å poengtere at en okkupasjon krever en dag til dag ledelse av de kommunistene som er med i ledelsen av aksjonen. En kan ikke regne med å drive med særlig mye anna fordi ting skjer så fort.

Til slutt: Alle veit hvor bra det er å få konkrete erfaringer fra ungdomsarbeidet, derfor oppfordrer jeg folk til *raskt* å sende inn erfaringer fra ungdomskampanja til TF.

SPRE KOMMUNISMEN TIL JUL

UNGDOMSKAMPANJEN

Skolér ungdommen i kommunismen!

— Bruk Bryn/Hellerud

SUF's erfaringer

Vi har tidligere slått fast at m-l-bevegelsens historie fra starten av er historia om kampen mellom den revolusjonære og den reformistiske og revisjonistiske linja. Når vi nå studerer m-l-bevegelsens historie, er det for å lære hvordan vi skal utvikle en revolusjonær ungdomspolitik i dag. Vi har bedt kameraten fra Bryn/Hellerud SUF, som vi intervjuet i november-TF om å gå grundigere inn på kampen mellom de to linjene i SUF/SF og spesielt trekke fram en del erfaringer på hvordan studiene blei brukt i ungdomsarbeidet. Vi har lagt spesielt vekt på spørsmålet om studier, både fordi det fortsatt eksisterer feilaktige oppfatninger i synet på ungdommen hos oss, og fordi det er en grunnleggende oppgave for det kommunistiske ungdomsarbeidet å skolere ungdommen i kommunismen. Vi trenger metoder og former for dette som er tilpassa ungdommens særskilte behov. Her har vi mye å lære av arbeidet i SUF.

— Du sier i TF, 11, at det var studiene som viste dere veien dere skulle gå. Hvordan dreiv dere studiearbeidet i kampen mot reformismen i SF?

— Jeg vil understreke at kampen mellom de to linjene var tilstede allerede fra 1965, sjøl om dette var ubevisst for mange av oss i begynnelsen. Etterhvert som vi sto fram med progressive standpunkter, kom SF-ledelsen med stadig mer frenetiske angrep på det vi sto for. SF-ledelsen kjørte ut at arbeiderklassen ikke var undertrykt, at Norge var et velferdssamfunn, at arbeidsfolk var fornøyd, at staten var bra for folk fordi

det blei bygd sjukehus og veier osv. Samtidig sa de at SF var et parti for arbeidere. For å finne ut hva som stemte med virkeligheten kunne vi se oss rundt sjøl. Men det var ikke tilstrekkelig. For å nå fram med våre standpunkter, måtte vi diskutere og studere. Vi måtte skolere oss for å kunne ta igjen mot svadaflommen fra SF-ledelsen. Vi trengte argumenter for å kunne avsløre hvorfor SF ikke var et

arbeiderklassen og nødvendigheten av revolusjon, jo sterkere blei hetsen fra SF-ledelsen og jo mer nødvendig blei det at vi skolerte oss enda mer.

— Kampen mellom de revolusjonære og partiledelsen i SF dreide seg altså ikke bare om ideologiske spørsmål, men også om konkrete kamp-saker i den aktuelle klassekampen. Kan du nevne flere eksempler på dette?

Slik framstilles Finn Gustavsen treffende i Ungsosialisten nr. 2/69

parti for arbeidsfolk, derfor måtte vi skaffe oss argumentene. Vi hadde møter som: «Er arbeiderklassen undertrykt i Norge?», «Har vi det godt i Norge?», og lignende — og vi leste. Vi kasta oss over «Lønn, pris og profitt» og «Lønnsarbeid og kapital» av Marx for å forstå utbyttinga av arbeiderklassen. Vi studerte Lenin for å forstå statens rolle. Og jo mer vi forsto og jo mer vi snakka om :

— I forbindelse med devalueringa av det engelske pundet høsten 1967, skriver Finn Gustavsen i Orientering nr. 42, blant annet: «Store deler av næringslivet som mer eller mindre ukontrollert har økt sine inntekter gjennom prisstigninger, må holdes i sjakk med direkte inngrep. Lønnstakergrupper med inntekter vesentlig over gjennomsnittet må finne seg i status quo eller beskjedne

UNGDOMSKAMPANJEN

lønnstillegg.» I SUF blei denne linja sett på som identisk med sosialdemokratiets prat om «solidarisk lønnspolitikk». Blant annet i SUFs organ «Ungsosialisten» blei Gustavsen imøtegått: «Det er aldri snakk om at kapitalistene skal vise måtehold, noe de ifølge sin natur heller aldri vil gjøre. Det er aldri arbeidsfolk som driver pengespekulasjoner og skaper økonomiske kriser, men det er alltid arbeidsfolk som skal betale gildet.» For oss som var ungdommer i SUF var det nødvendig å studere marxismen-leninismen for å kunne tilbakevise de fine orda med fakta. Fordi den «kampen» SF dreiv stort sett dreide seg om en kamp om taburetter og fordi mange av diskusjonene i SF dreide seg om å få innflytelse i de parlamentariske organer, blei det også viktig for oss å studere parlamentarismen og det borgerlige demokratiet. Her var Lenins: «Staten og revolusjonen» den vi studerte mest.

– Dere tok jo også etterhvert i bruk kulturen i den ideologiske kampen?

Ja, teatergruppa i Bryn/Hellerud SUF var et viktig våpen. De fleste av oss i Bryn/Hellerud SUF var samtidig medlemmer av Oslo SF. Som et middel til å få fram vår politiske linje der, lagde vi teaterstykker som viste konsekvensene av SF-ledelsens feilaktige linjer. Noe blei vist fram på møtene i Oslo SF. Det var lite som slo godt an hos SF-ledelsen, fordi vi her klarte å håne den feilaktige linja – og gjøre den til latter på konkrete saker. Vi framstilte SF-lederne og gjenga ordrett sitater fra hva de hadde sagt. Med enkle midler framstilte vi det de hadde sagt som det det var – latterlig. Vi hadde mage-

I SUF-sangboka står mange

av sangene fra Bryn/Hellerud SUFs teatergruppe.

plakater og lagde sanger på kjente melodier. Det er dessuten nødvendig å understreke at arbeidet med teatergruppa blei diskutert grundig i miljøet i SUF-laget. Vi måtte diskutere det konkrete innholdet i teaterstykkene og studere politikk for å være sikker på at det vi la fram var skarpt nok både i form og innhold. Teatergruppa begynte som et innlegg i en diskusjon og var med på å utvikle kampen i Oslo SF. Teaterstykkene våre provoserte til politisk diskusjon, de skapte politiske diskusjoner. SUF-teatret bidro til å utvikle motsigelsen mellom den revolusjonære og den reformistiske linja i SF.

– I denne kampen brukte dere også sommerleirene?

– Etter landsmøtet i SUF i 1966 utvikla den revolusjonære retninga seg sterkt. Det blei utvikla et langt større utadvendt arbeid, særlig i forbindelse med Vietnam-saka og på endel skoler som jeg har vært inne på tidligere. SUFs første sommerleir, sommeren 1967 blei en viktig fase i SUFs utvikling. Her foreikk en rekke diskusjoner om nødvendigheten av revolusjon, om Mao Tsetungs tenkning, om FNL-arbeid, skolearbeid osv. Denne sommerleiren viste at det i

JA-PARTI-SANGEN.
 (En sang av gamle barn som blei 1968, laget av Lofvane, Knut, og partiformann og utvalgssekretær, permittert velferdssekretær for handlingsrådet, i SUF.)
 Tullin sommarid!

I et hus på Karl John
 sitter Knut Lofvane, var formann
 Han er i 1968
 og 4 år ned

Vi vil gjøre USA-liket
 Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med

Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med

Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med

Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med

Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med

Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med

Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med

Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med
 Vi vil gjøre som til og med

SUF nå eksisterte en landsomfattende revolusjonær opposisjon, der også stadig flere skjønnte nødvendigheten av å bygge på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Landsmøtet i 1967 blei derfor en meget viktig sak for den videre utviklinga av den revolusjonære bevegelsen i SUF og dermed for utviklinga av den revolusjonære bevegelsen i Norge. I den forbindelse vil jeg anbefale folk å lese Oktoberheftet om striden SUF/SF som inneholder mange av de viktige dokumentene som blei vedtatt på landsmøtet i SUF i 1967, og utdrag fra den debatten som reiste seg, bl.a. i Orientering etter landsmøtet. I 1968 tok sommerleiren opp spørsmålet om revolusjon, om imperialismen, om arbeiderklassens ledende rolle, om partiet osv. Diskusjonene fra disse sommerleirene spredde seg over hele landet. Sommerleirene blei brukt til å studere teori, til å studere historie. Derfor var sommerleirene først og fremst skoleringsleire der vi fikk argumenter og blei rusta til diskusjon med SF-era. Uten sommerleirene og annen skoleringsvirksomhet hadde det ikke vært mulig å utvikle en revolusjonær linje.

Studiene i SUF la også

UNGDOMSKAMPANJEN

grunnlaget for at den revolusjonære delen av SUF styrka seg på SUF-landsmøtet i 1967.

– **Hvordan kom behovet for studier av internasjonale spørsmål?**

– Jeg har tidligere nevnt at vi dreiv mye propaganda for FNL – mot USA-imperialismen i Vietnam. Folk blei trekki med som aktivister og samla inn penger til FNL på gata. Her utvikla det seg svære diskusjoner med folk. Ofte diskuterte 40 folk med 2 FNL-aktivister og det blei ganske raskt klinkende klart for oss at skulle vi ha noen mulighet for å klare diskusjonene med folk og til å stå imot hetsen, så måtte vi studere. Vi måtte ha eksempler. Vi måtte skjøne hva imperialismen var for noe. Behovet for studier utvikla seg og blei etterhvert skrikende nødvendig for å kunne stå på gata. Å drive solidaritetsarbeid betydde samtidig å drive studier. Derfor begynte vi å studere FNLs rolle i Vietnam, vi studerte folkekrig, grunnlaget for imperialismen, og gikk deretter over til å studere NATO. Dette førte oss igjen over på spørsmålet om EEC.

Fordi mange av oss så at mye var feil i Sovjet, måtte vi også studere det som foregikk der. Vi fant mye i Den store Polemikken, som den gangen blei utgitt i småhefter. Disse studiene blei en sterk ammunisjon mot dem som den gangen priste Sovjet som et sosialistisk land. I forbindelse med 50-årsjubileet for Oktoberrevolusjonen blei det i SUFs sentralstyre vedtatt en hilsningsadresse med skarp brodd mot den moderne revisjonismen. Dette skapte en større debatt i Orientering. Studiene av Sovjet gjorde også at vi umiddel-

Berge Furre går til angrep på de revolusjonære i SUF på SUFs sommerleir i 1967.

Fra veggavisdebatten på SUFs sommerleir i 1968.

bart etter invasjonen i Tsjekkoslovakia spredde våre egne løpesedler med en korrekt analyse av hva som foregikk.

– **Du har tidligere sagt at dere utvikla en stil med mange aksjoner og kamper. Hvorfor er det så viktig at dette knyttes sammen med studiene?**

– Vi dreiv veldig mye utadretta virksomhet med mye aksjoner. Dette gjorde at vi måtte studere politiets rolle og klassestatens rolle. Men det er viktig å understreke at ungdommen trenger studier også for å komme videre. Det er klart at ungdom som bare driver med aksjoner ikke utvikler seg, de må skolerer i kommunismen, de må lære kommunismen. Det er min erfaring at ungdom som ikke er skolert lett gjør feil. Sjøl om

de vil kunne delta aktivt i en aksjon som har framgang, vil de ikke være mobilisert til kamp når motgangen kommer. Og ungdommen kan møte mye motgang. De blir trakassert i mange sammenhenger; av skoleledelse, av enkelte lærere, de møter motstand hos foreldre, hets osv. Hvis de «mangler ballast» er de ofte heller ikke i stand til å stå imot den stadig påvirkninga fra reformismen. I SUF hadde vi studert mye. Derfor klarte vi å stå imot hetsen og motgangen. Vi så vår plass i historia, vi hadde studert og skjønt at historia var på vår side, at verden måtte gå framover, at revolusjonen måtte komme. Fordi vi hadde studert og skjønt hvilke lover som styrer utviklinga, så vi oss sjøl som en del av den historiske utviklinga – som en

UNGDOMSKAMPANJEN

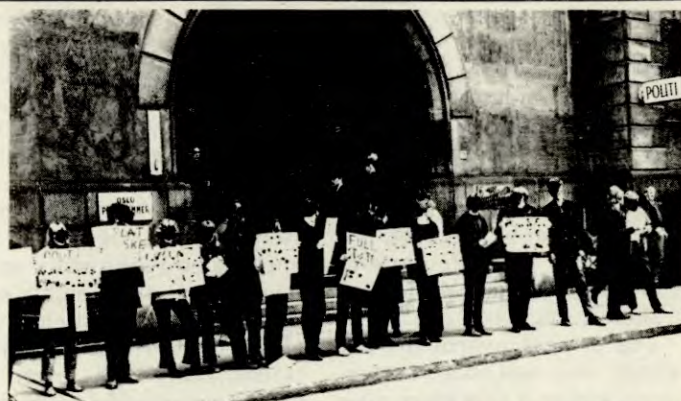
del av disse lovene.

I dag må det være en viktig oppgave for kamerater å motivere de ungdommene de kommer i kontakt med til å studere. De må vise dem hva de kan studere, de må oppildne dem til å studere. Det er ikke tilstrekkelig å bare mobilisere ungdommen til aksjoner, danne aksjonskomiteer, drive med okkupasjoner osv. Det hjelper ikke med en masse okkupasjoner hvis ikke mange av de ungdommene som er med i en okkupasjon blir rekruttert til Rød Ungdom umiddelbart og hvis de ikke blir skolert.

Skal det oppnås *varig* framgang i ungdomsarbeidet, må det legges planer for rekruttering og planer for skoloring av ungdommen. Jeg vil hevde at å velge en studieleder som skal trekke med alle dem som deltar på en aksjon i studier er like viktig som å velge ledelse for sjølve aksjonen. Og jeg mener det er viktig at studielederne er klare for aksjonen eller okkupasjonen settes i gang. Det nytter ikke å si til ungdommen at vi har tenkt å starte med studier, men at vi ikke veit hvem som skal lede dem. Studielederne bør være med i aksjonene, han bør være en ungdommen kjenner og har tillit til.

– **Oppmot det du sier har det blitt hevda at ungdommen ikke har interesse for ideologi eller teoretiske spørsmål, ungdommen har ikke behov for å studere, ungdommen gidder ikke lese bøker osv.**

– Dette er jeg helt uenig i. De som sier dette må ha glemt mye fra sin egen ungdom. Ta for eksempel spørsmålet om religion. Dette er ungdommen veldig oppatt av. Ungdommen ønsker å finne en hensikt, en mening med livet, de leiter seg fram

Punktdemonstrasjon utafor Møllergata 1 med krav om frigivelse av en fengsla anti-imperialist i 1968.

for å finne svar på viktige spørsmål. I Bryn/Hellerud SUF var det også mye diskusjon om kristendommen. Mange av oss oppsøkte religiøse møter for å diskutere. Noen hadde lest om Luther og bondekrigene i Tyskland. Når vi leste hvordan Luther gikk fram, fikk vi argumenter for og bekræftelse på at religion er opium for folket. Disse eksemplene konfronterte vi prestene med på «ungdomsmøtene». Vi fikk mange med oss til å gå ut av statskirka og gå til aktiv kamp mot kristendommen og religionens innflytelse. På skolen hadde vi svære diskusjoner om religion. Det er klart at ungdommen har ideer om religion. Tenk bare på den store motstanden som finnes på ungdomsskolene mot kristendomsfaget!

Ser vi på historia, har vi en rekke eksempler på at ungdommen har gått til kamp for progressive ideer. Ved sammenbruddet av den 2. Internasjonale før 1. verdenskrig var det ungdomsforbunda som gikk ut med ei riktig linje mot moderpartia. De som leda den russiske revolusjonen teoretisk og praktisk var unge folk. I Kina gikk ungdommen i spissen for 4. mai-bevegelsen. Stiftera av det kinesiske kommu-

nistpartiet var unge. For-troppen i den albanske revolusjonen var under 25. år. Eksemplene er mange. Kampen SUF/SF er et av dem. Alt dette er en bekræftelse på at ungdommen er de ivrigste til å lære og de minst konservative i sin tenkning, som Mao sier.

– **Mange feilaktige ideer blei spredd blant ungdommen. Hvordan skal skoloringa innrettes for å unngå dette?**

– En aktuell tendens er at det blir spredd mye rasisme blant ungdommen. Grunnen til at dette hos enkelte slår gjennom, er at det ikke finnes *mange* skolerte Røde ungdommer som kan ta opp kampen, som er skolerte på spørsmålet om rasismen, om fascismen, om fremmedarbeiderne. Det er ikke mange nok som er skolert på å drive hetsen mot fremmedarbeiderne og rasismen tilbake.

Når Unge Høyre får råde grunnen med fyllesfester blant ungdommen, er det fordi det er for få Røde Ungdommer som er skolerte til å diskutere, til å argumentere mot Unge Høyre, som ikke er skolerte til å avsløre de reaksjonære. For å kunne gå i spissen trenger ungdommene

UNGDOMSKAMPANJEN

argumenter og eksempler, de trenger skoling. Jeg tror derfor det er feil når enkelte kamerater hevder at Rød Ungdom må klare seg sjøl, at det ikke er partikameratenes oppgave å bygge Rød Ungdom. Jeg tror at om Rød Ungdom skal bli bygd, så må de skolerte partikameratene gå i spissen for å lære opp, for å skolere ungdommene.

Jeg er også overbevist om at når vi nå helt sikkert etterhvert kommer til å gjøre mye framgang i ungdomsarbeidet, vil AUF, SU og andre gjøre forsøk på å fiske og sope til seg resultatene. I forbindelse med en husokkupasjon i Oslo nylig, varte det ikke lenge før AUF stilte opp med invitasjon til pizza-party for okkupasjonsungdommen. Hvis vi ikke har mange skolerte ungdommer klarer vi ikke å sloss mot reformister og Høyrefolk. Vi klarer ikke avsløre AUF og SUs røde fraser. Vi klarer ikke plukke AUF, SU og Unge Høyre fra hverandre bit for bit uten å ha argumenta-

sjonsrekkene klare og eksemplene i baklomma. Har ungdommen vår det, vil de kunne påvise hvordan disse organisasjonene i sak etter sak har gått mot ungdommens interesser. Grunnen til at m-l-bevegelsen i Norge har blitt sterk og enhetlig, at vi har unngått en rekke store splittelser og mange små «konkurrerende» partier ved siden av og rundt oss, er utvilsomt mye på grunn av skoleringsarbeidet som har vært drivi. En metode vi brukte mye i SUF var konfrontasjonsmøter med andre organisasjoner. Her blei politikken diskutert på store møter med mye ungdom tilstede. Sjøl om ikke alle deltok i diskusjonen, lærte vi mye av disse møtene. Vi lærte hvordan vi skulle diskutere, hva vi ikke kunne nok om, på hvilke saker vi kunne «ta dem» best, vi fikk fram ungdommens ideer om oss sjøl osv.

Lenin sa i 1907: «Den viktigste oppgava for de sosialistiske ungdomsforbun-

dene er sjølsagt å oppdra seg sjøl og utvikle et klart og helstøpt verdenssyn.» Hvis vi har dette klart og sørger for en skikkelig plan og organisering trur jeg sikkert at Rød Ungdom både vil klare å rekruttere folk og skolere dem til å bli kommunister. Men jeg tror samtidig det er viktig at de som leder ungdomsarbeidet ikke venter på supre skoleringshefter og studiesirkler, men analyserer konkret hva det er behov for å studere for akkurat den bestemte ungdommen de jobber sammen med. Jeg vil oppfordre folk til å finne fram småhefter om imperialismen og om historia, bruke noveller og romaner, avisartikler og dikt og sist men ikke minst: de kommunistiske klassikera. Kort sagt: I tillegg til å lære av m-l-bevegelsens historie, er det nødvendig å bruke fantasien og begynne å tenke i nye baner, også når det gjelder skolinga av ungdommen.

«Skal det oppnås varig framgang i ungdomsarbeidet, må det legges planer for rekruttering og planer for skoling av ungdommen».

Rapport fra en ungdoms- aksjon

Ungdommens kampanja

Rapport fra en ungdomsaksjon m.m.

To RU'ere hos oss dro inn på gymnaset nylig for å selge RG i storefri. Det som alle var så redde for ble en suksess! 8 RG ble solgt, det oppsto mye diskusjon, særlig om operasjon Dagsverk, og det var masse skepsis mot Camaraaksjonen, folk etterlyste noe mer enn UH som dominerte skolen, et var ønske om konfrontasjonsmøte. RU'erne ble t.o.m. bedt inn i en klasse i en av timene for å være med og diskutere OD! Det som begynte som en forsiktig RG-aksjon ble reine presentasjonen av RV, uforberedt. De to oppdaga store hull i kunnskapene sine, særlig om skolepolitikk.

Et partimedlem overhørte en diskusjon der ei gymnastjente her oppe sa at i klassen hennes der var de «enten blå eller helt raude», og på spørsmål svarte hun at det ivhertfall var 5-6 m-l'ere i hennes klasse! Det finnes ingen kjente RU'ere eller sympatisører der...

LEVE UNGDOMSKAMPANJA!

Partilag

Roocke-debatten er på vei!

Jeg har i ei tid fulgt med i den debatten om rock som har pågått i Røde Grade. Det inntrykket en sitter igjen med, er at rocken er reaksjonær, og skal bekjempes. I hvert fall er det det synet jeg sitter igjen med etter noen av Karks innlegg. Resultatet av at dette har vunnet igjennom som «den riktige linja» viste seg på den sommerleiren jeg var på. Det var en Rød Ungdom-leir, og der var det de som spilte fele og kunne slåtter som var anerkjent, mens de folka som spilte rock på leiren ikke turte annet enn å trene i det skjulte. For meg stilte dette spørsmålet seg: Har kamerater fremma ei linje i denne rockedebatten som fremmer sekterisme og forakt for den kulturen ungdommen i dag er vant med?

Jeg har grua meg for å reise denne debatten, fordi jeg føler meg ganske svak på teorien på dette feltet. Jeg har studert Yanan-talene, og oppfatter ut fra det at Mao advarer mot det som jeg oppfatter som en feilaktig utvikling i rockedebatten.

BEGREPSDISKUSJONEN

«Når vi diskuterer et

problem, må vi ta utgangspunkt i virkeligheten og ikke i definisjoner. Vi ville følge en feilaktig metode dersom vi først slo opp definisjonene på litteratur og kunst i lærebøker og så brukte dem til å fastlegge de ledende prinsippene for våre dagers litterære og kunstneriske bevegelse og til å bedømme forskjellige meninger og strids-spørsmål som reiser seg i dag. Vi er marxister, og marxismen lærer oss at når vi tar fatt på et problem, må vi ta utgangspunkt i objektive kjensgjerninger, ikke i abstrakte definisjoner, og at vi må utlede våre veiledende prinsipper, vår politikk og våre tiltak fra en analyse av disse kjensgjerningene.» Fra Mao: Taler på Yanan-konferansen om litteraturen og kunsten, mai 42.

I diskusjonen om rock har begrepsdiskusjonen blitt brukt for å fremme det synet at rocken er reaksjonær og skal bekjempes, ikke brukes. Slik jeg husker det, var noe av utgangspunktet for denne diskusjonen om rocken er en form eller en stil. De kameratene som sa at de

UNGDOMSKAMPANJEN

mente vi burde bruke rocken for å nå ut til flere, ble møtt med det argumentet at dette var å se på rocken som en form, mens rocken i virkeligheten er en musikalsk stilart som er reaksjonær, og følgelig ubrukkelig og skadelig.

Jeg mener også at denne definisjonsdiskusjonen duperte de som ikke klarte å imøtegå slike argument, men som likevel mente at vi må bruke popmusikk.

Jeg trur det er nødvendig med definisjoner på kulturspørsmål, hvis ikke kan vi bli prinsippløse. Men jeg mener at det utgangspunktet som var for denne rockediskusjonen har vært et hinder til å skaffe oss ei rett linje på musikkspørsmålet.

«HVLKEN MUSIKK SKAL REVOLUSJONEN SEIRE UNDER?»

Dette er et annet feilspor for diskusjonen, som også er blitt brukt. Mao sier i Yenantalene: «Vårt mål er å sikre at den revolusjonære litteraturen og kunsten følger en riktig utviklingsvei og yter bedre hjelp til det revolusjonære arbeidet, for lettere å styrte vårt lands fiende og gjennomføre den nasjonale frigjøringa.» Mao stiller også oppgava med å utvikle en kulturarme. Han sier at «den er absolutt uunnværlig når vi skal sammensveise våre rekker og beseire fienden.»

Jeg mener vi må stille spørsmålet: Hvordan skal vi utvikle en revolusjonær kultur og en kulturarme? Ikke hvilken musikk skal revolusjonen seire under. For sjøl om det kan virke utenkelig at revolusjonen i Norge skal seire under «Hound dog», så er det ikke dermed sagt at vi vinner flertallet av ungdommen under vår innflytelse i dag bare ved å spille arbeidssanger og gammel

folkemusikk.

NORSK FOLKEMUSIKK

Noen ser ut til å mene at revolusjonær musikk er norsk folkemusikk, eller at den revolusjonære kulturen skal utvikles utelukkende på norsk folkemusikk. Mao sier i Yenantalene: «Vi må overta alt fra det verdifulle i vår litterære og kunstneriske arv, kritisk opppta det som kan nyttiggjøres og bruke det som eksempel når vi skaper verker ut fra det litterære og kunstneriske råmateriale folkets liv er i vår tid og på vårt sted.» «Derfor må vi under ingen omstendigheter forsmå arven fra de gamle og utlendingene eller nekte å lære av dem, selv om deres verker hører de føydale eller borgerlige klassene til. Men å ta over arv og bruke den som eksempel må aldri erstatte vårt eget skapende arbeid, ingenting kan gjøre det. Ukritisk overføring eller kopiering fra gamle og utlendingene er den mest sterile og skadelige dogmatismen innen litteraturen og kunsten.»

Jeg synes dette stemmer godt overens med våre problemer, og viser at oppgava er å utvikle en revolusjonær kultur og en kulturarme. Å stille all oppmerksomhet inn på folkemusikk, folkedans osv. er å hindre denne utviklinga og behovet for å skape nytt og få impulser også fra utlandet.

BRUKE POPMUSIKK

Den rockedebatten som har vært ført har flata ned mot sigelsene mellom rock og folkemusikk. Popmusikken i dag er i hvert fall ikke bare Elvis-rock og punk-rock. I løpet av de 20 siste åra har det vært ulike strømninger innafor populærmusikken blant ungdommen, og vi har mye å hente i denne når vi skal skape musikk som

bidrar til å dra ungdom til oss.

MUSIKKEN SENTRAL FOR UNGDOMMEN

For de fleste unge er musikken og platene noe som opptar stor oppmerksomhet. Derfor har vi mye å tape på å isolere oss fra denne ungdommen som er vant med popmusikk, og vi har mye å vinne om vi får dem bedre i tale. Derfor står oppgava med å utvikle en revolusjonær kultur som tjener oss, på tapetet nå. Vi må ha mange grupper som utvikler musikk både ut fra norsk folkemusikktradisjon og popmusikken. Både Vømmøl, Arbeidslaget og Bazar har vist at dette går an, sjøl om jeg mener Bazar stivna i en utslitt Elvis-rock. Vi skal ikke konsentrere oss om å kopiere slik rock, det vil ikke gi oss særlige framganger. Vi har mer å hente hos andre som f.eks. Supertramp.

ALLSIDIG KULTURAKTIVITET

Det er ikke slik at ungdommen skygger unna alt annet enn popmusikk. Det er mektig populært med gammeldans i ungdomsmiljøer i alle landsdeler. F.eks. på diskotek i Oslo kjøres det ofte en time med gammaldans, og det er populært. Kurs i gammaldans er også mer utbredt. Det er også en brei visebevegelse, og ikke minst de kristne har dratt mye ungdom med i kor. Slike store ungdomskor kan sikkert vi lage også, men Rødt Kor i dag synger jo mest gamle arbeidssanger, og det hemmer utviklinga i forhold til dette. Vi trenger å bygge slike livlige og friske ungdomskor, vi må bruke gammaldans og folkeviseleik, vi må delta i viseklubber og starte nye. Men å gjøre popmusikken spedalsk — det er rein isolasjon!

Arve

Har du oppdaga Røde Garde?

Jeg trur det må være en god del som ikke helt har oppdaga at Rød Ungdom lager et ganske godt bladsomheter Røde Garde. Grunnen til at jeg lurar på dette, er at mange jeg kjenner ikke lesar Røde Garde, og at vi derfor gir det lite oppmerksomhet når vi diskuterer med Rød Ungdommere. Jeg veit i hvert fall at Rød Ungdom selger alt for lite av dette bladet. Både i aksjoner og kamper, og i massegrunnlaget sitt forøvrig. Og her må vi være med å snu ei utvikling som skader ungdomsarbeidet. Vi skjønner dette bedre nå etter at vi har sett hva Klassekampen har beydd for partiets utbygging og innflytelse.

Og en annen sak. I Røde Garde kommer Rød Ungdoms politikk fram, der blir argumentene lagt fram. Der Røde Garde hvis vi vil følge med i Rød Ungdoms arbeid.

Eet går sjøleagt an å kjøpe Røde Garde på gata, hvis du er så heldig å snuble over en av de uhyre få standene Rød Ungdom har. Men slik ustabilitet i lesninga duger ikke, så vi må abonnere på Røde Garde.

Arve

Partiets anti-byråkrati kampanje er i startfasen, en fase som må være prega av mye kritikk og sjølkritikk, «skitten må opp og fram». Vi trykker i dette nummer av TF fire bidrag som vi trur styrker kampanja og som det er endel å lære av: Artikkelen «Vi krever kritikk – sjølkritikk av Distriktsstyret», bruker studier på en god måte og er et bra eksempel på kritikk av et distriktsstyre. Artikkelen om suspensjonen er et eksempel på hvor viktig det å løse motsigelser skikkelig og at vi bruker to hender i kaderpolitikken, både kjemper mot kameraters gale ideer, men vi må også hjelpe kamerater til å bli

bedre kommunister. Vi oppfordrar kameratene til å studere Maos artikkel om kaderpolitikk grundig (Oversettelsen står for redaksjonens regning) Artiklene med kritikk av SK-AU er bra eksempler på kritikk av sentrallledelsen. – En viktig del av kampanja er å kritisere partiledelsen på forskjellige plan og ledende kamerater. Hovedmetoden i kampanja nå er kritikk – sjølkritikk, det er svært viktig for kampanja at eksempler og erfaringer blir trykt i TF, derfor må kameratene sende inn bidrag raskt.

Svar på kritikken kommer i neste nummer av TF.

Red.

Kritikk av SK/AU for byråkratisk leiing

Styret i avdelinga har pålagt meg å skrive ein kritikk av den måten SKAU har leia oss på den siste tida. Kva er det som konkret har skjedd? Vi fekk ikkje TF for september. Vi fekk ikkje TF for oktober. Vi fekk ikkje direktivet om ungdomskampanja. Begge nummera av TF purra vi på etter på ungdomskonferansen. Og 1 og ½ veke etter konferansen purra vi på nytt, og denne gongen purra vi og etter direktivet. Først no har vi mottatt sakene (20/10). Slike hendingar svekker sterkt våre moglegheiter til å gjennomføre dei oppgåvene vi skal ta oss av, og må utryddast med hard hand. Vi vil påtale dette spesielt sidan vi har vore utsett for liknande ting før om åra, og på mange vis har følt oss som litt av eit stebarn. I den same samanhengen vil vi og ta med at det tar så lang tid før vi får svar på henvendelsar til SKAU, at svara i det heile er

uinteressante for oss. Vi vil og nemne at vi fekk innkalling til ungdomskonferansen så seint at det var uråd å velje delegat innan den tidsfristen som SKAU hadde sett. Uansett måtte vi i hui og nast innkalle eit lagsmøte som berre hadde denne eine saka å ta opp. (Færre og betre møter?)

SKAU MÅ HA KJENN- SKAP TIL FORHOLDA.

Vi vil og kritisere i eit breiare omfang den måten som SKAU har leia oss på. Valget kan vere eit døme, som vi meiner er representativt. For det første: Vi har merka ein klar framgang i SKAU si leiing på det viset at vi no får ganske regelmessig besøk når det kjem nye og omfattande direktiv, slik at ein kamerat fra SKAU får våre reaksjonar på sakene og kan legge dei betre fram for oss og ta ein kort diskusjon på korleis vi skal sette dei ut i

MOT BYRÅKRATISK ARBEIDSSIL

livet. Det at det etterkvar har blitt den same kameraten som kjem, fleire gonger, gjer at han får betre kjennskap til stoda i laget, og vert betre i stand til å leie oss konkret og ta opp kampen mot heilt iøynefallande feil. Det er ein klar framgang i forhold til før om åra då vi nesten aldri såg folk, utan at vi sjøl stilte opp og spurte på leirane el.l.

Men den andre sida er at denne framgangen etter vår meining ikkje er nok, og at saka langt frå å stoppe på det nivået må først vidare. Det er ikkje nok å kome ned hit og presentere SKAU sine direktiv. Det er ikkje ei fullgod leing korkje ifølge vedtekter eller ifølgje marxismen-lenilismen-Mao Tsetungs tenkning. Det er ikkje nok å lage ei allmenn oppmoding, sjøl om den vert litt meir konkretisert gjennom disku-

sjonane vi har med utsendingen frå SKAU. Skal SKAU kunne leie laget, som dei iflg. vedtektene skal (§ 12, siste ledd), må dei meir konkret enn no sette seg inn i forholda i laget og følgje opp med kontroll og kritikk gjennom arbeidet vårt. Det er ikkje tilstrekkeleg å oppsummere feila etterpå, slik som det no vert i valgarbeidet. På fleire punkt har vi regelrett brote direktiva for arbeidet med valget, og slike avvik meiner vi SKAU kunne ha korrigert på eit tidleg tidspunkt gjennom å kontrollere arbeidet vårt til då. Dersom vi hadde lagt under eit DS og dei ikkje hadde diskutert det konkrete valgarbeidet med oss meir enn då dei la fram direktivet for oss, og sidan berre konsentrert seg om å sikre lista, ja så ville i sanning dette DSet ha gjort ein dårleg jobb. Og meir enn det har etter

vårt syn ikkje SKAU gjort, og SKAU har dei same pliktene som eit evt. DS ville ha hatt.

Dette er ikkje eit forsøk på å «forklare valgresultatet», så langt derifrå. Men vi meiner det er heilt naudsynt at SKAU betrer arbeidet sitt med å leie laget vårt, og om vi ikkje er eit særtilfelle, så må SKAU betre heile metoden sin i dette arbeidet.

Vi meiner det er rett å kreve ein skikkeleg sjølkritikk frå SKAU på desse sakene vi her har tatt opp.

Vi meiner og det er nødvendig at SKAU undersøker konkret desse sakene, og vil legge fram ønsket om eit møte der vi kan diskutere motseiingar i spørsmålet om SKAU si leing av laget.

Fredrik

(For styret i avdelinga)

Kritikk av SK

1. Direktiv.

For mange direktiv tar ikke utgangspunkt i de lokale forholda. De kan ikke gjennomføres. Ved gjenntatte brudd på direktiv blir det innført en slags sedvane. Denne er farlig og uthuler våre vedtekter, den demokratiske sentralismen.

2. Undersøkelser.

«Hjelp» fra høyere hold blir ikke tilpassa lokale forhold.

Vi blir satt inn i planer som vanskelig kan gjennomføres. Kontaktene burde sette seg inn i situasjonen i avdelinga og massene rundt oss, slik at de kan hjelpe oss til å finne de sentrale oppgavene og «lillefinger oppgavene».

3. Arbeidsdeling.

Små lag og avdelinger kan ikke gjennomføre like mye som avdelinger på større plasser. Det må foretas ei arbeidsdeling på landsbasis.

4. Oppsummeringer.

Direktiv og kampanjer blir

mangelfullt oppsummert. Det blir i lite grad gjort grundige undersøkelser etter at direktiv blir sendt ut.

5. Kaderpolitikken.

Kadrene er ikke blitt tatt godt nok vare på. Gode kamerater er blitt «utbrent». Den som springer fortest er en «god» kamerat. Tid til studier og pleie av omgang med uorganiserte blir det lite av. En har ikke mulighet til å vokse på oppgavene.

Partilag.

Vi krever kritikk/sjølkritikk fra Distrikts- styret

Dette er tredje skriftlige kritikken Sistriktsstyret (DS) får fra Boligutvalget (BU) i løpet av to år. Den er spesielt rettet til AU i DS som

vi mener er hovedansvarlig for feilene.

Vi krever at kritikken oversendes SK/AU.

Vi mener DS i lang tid har

hatt grove byråkratiske feil i sin ledelse av BU, først og fremst på følgende områder:

- Kritikk, sjølkritikk
- enhetlig ledelse og sentralisert ledelse

MOT BYRÅKRATIK ARBEIDSTIL

– kaderforstring, synet på kaderen

KRITIKK/SJØLKRIK

BU har kritisert DS/AU to ganger tidligere skriftlig for manglende politisk ledelse. I den siste kritikken kritiserte vi også DS manglende ledelse av en viktig masseaksjon. Vi har ennå ikke mottatt skriftlig svar på disse kritikken. Dette er brudd på vedtektene:

«Alle ledende organer har plikt til å svare på forslag, henvendelser og kritikk fra medlemmer, grunnorganisasjoner og andre organer i partiet.» Vi krever at disse kritikken finnes fram og svares på.

BU har aldri fått *systematisk* kritikk fra DS på politiske linjer eller måten vi har jobbet/jobber på. Vi har i lang tid lagt fram våre linjer i distriktsbladet og i utallige rapporter til DS/AU. I lang tid så DS/AU på oss som et framskredent utvalg og evna ikke å kritisere våre politiske linjer. Det var folk utafor DS (SK) som f.eks. oppdaget feil overfor fremmedarbeiderne. DS driver såvidt vi kan skjønne ikke systematisk kritikk av linjer de sjøl har oppsummert som gærne.

**ENHETLIG OG
SENTRALISERT
LEDELSE.**

Vedtektene sier: «Styrene i partiet på alle plan og de utvalga de peker ut, skal organisere seg i samsvar med prinsippene for enhetlig ledelse, nær tilknytning til massene og enkel og effektiv oppbygging». Enhetlig ledelse forutsetter at DS virkelig leder de utvalga de peker ut. Mao sier: «Til sjuende og sist medfører ledelse to hovedansvar: å utarbeide ideer og

nytte kadrene godt. Slike saker som å planlegge, fatte vedtak, gi ordre og direktiver hører alle inn under kategorien «å utarbeide ideer.»

DS/AU har *ikke* leda BU på denne måten. I minst 2 år har BU kritisert DS for at DS legger opp til og godtar at BU fungerer som et «mini-DS» i boligsaker på sida av sentralismen i partiet. Dette har vært en feilaktig linje som forkvinna i forrige DS har stått klarest for. Hun svarte da dette blei kritisert muntlig av to av kameratene i BU at det var slik BU skulle fungere. Seinere har DS gjort «sjølkritikk, men så lenge praksisen ikke har endra seg, står DS/AU fortsatt for samme feilaktige linje.

Når har DS/AU fulgt Maos anvisninger med å «utarbeide ideer»? BU har leda aksjoner, tatt initiativ til konferanser og lagt opp til disse, med DS som et korrektiv i beste fall.

Politikken, oppgaver, kaderspørsmål er blitt kjørt gjennom BU til avdelingene og ikke blitt tatt opp på møter med DS/AU. DS/AU ser på seg sjøl som «pakkeisk» ikke bare overfor henvendelser fra SK. Vi har samme erfaring. DS fikk f.eks. alt materiale om en soneplan av BU, uten at noe blei kjørt ut gjennom bladet. Vår erfaring er at skal vi ha noe med i bladet må vi lage det ferdig i detalj, så DS/AU bare kan «ekspedere» det nedover.

**MANGEL PÅ
SJØLKRIK**

Et ferskt eksempel på at DS ikke skjønner sin ledende oppgave er mangelen på sjølkritikk i forslaget til beretning 76/77 i avsnittet om boligkampene. I tre år har DS visst at det ikke drives boligarbeid i de nyere by-

deler. BU har hatt artikler i bladet og arrangert boligkonferanser uten at noe har skjedd. Boligavd. i de nyere bydelene har sagt klart at de har vansker med å prioritere boligarbeidet. DS har svart dem med at boligavdelingene ikke forstår at massenes nære interesser er viktig, at de ikke forstår viktigheten av boligkamp. Dette er riktig, men har DS/AU sjøl denne forståelsen? Vi mener nei – ellers ville DS tatt alvorlig på å rette opp de feila de har sett i årevis. I stedet sier de i forslaget til beretning omtrent det samme som i fjor: «Det må være DS sitt ansvar å ta tiltak på å rette opp de avvikene som det er på masselinja i de nyere bydelene.»

Pga. at DS ikke leder boligkampen, men i praksis har gjort det til et «eget område» for «ekspertene» i BU, skaper dette forvirring i avdelingsstyrene. Vi har i lang tid sett samme tendens der: boligarbeidet ledes på sida av avd. styrene av en boligavsvarelig. Objektivt sett strider den måten DS har latt og lar BU fungere på mot prinsippene om enhet, sentralistisk ledelse. Den legger grunnlaget for og kan føre til fraksjonisme. Den er tvers igjennom byråkratisk og revisjonistisk.

**KADERFORSTRING –
SYNET PÅ KADEREN**

I vedtektene slås det fast om de ledende organenes plikter: «De plikter å hjelpe til med å fostre partimedlemmene til erfarne, dyktige klassekjempere som kan ta ledende oppgaver både i og utafor partiet.»

Hvordan skal dette gjøres? Mao sier: «Vi må vite hvordan vi skal ta vare på kadrene. Det er flere måter å gjøre det på: For det første gi

MOT BYRÅKRATISK ARBEIDSSTIL

dem veiledning. Dette betyr å gi dem frie hender i arbeidet, slik at de har mot til å ta på seg ansvar, og samtidig gi dem passende instruksjoner, slik at de blir i stand til å nytte sitt initiativ fullt ut under veiledning av partiets linje.

For det andre, hev deres nivå. Det betyr å skolere dem ved å gi dem muligheter til å studere, slik at de kan styrke sin teoretiske forståelse og arbeidskapasitet.

For det tredje: Kontroller deres arbeid, og hjelp dem med å oppsummere sine erfaringer, å gå videre med sine framganger og korrigere sine feil. Å dele ut arbeid uten å kontrollere det, og være oppmerksom bare når alvorlige feil blir gjort — det er ikke den riktige måten å ta vare på kadrene på.

For det fjerde, bruk som regel overbevisningsmetoden overfor kadre som har begått feil og hjelp dem til å korrigere feilene...»

DS/AU HAR OVERFOR BU PRAKTISERT EN I HOVEDSAK REVISJONISTISK KADERLINJE

Manglende og høyst sporadiske instruksjoner og vegledning. Ingen vegledning eller hjelp til studier (det vi har studert har vi finni fram til sjøl). Ingen systematisk kontroll og liten hjelp til å oppsummere. Det har vært en strøm av henvendelser fra BU, men DS/AU har sjelden (om noen gang) tatt initiativ sjøl. I forrige periode (75-76) uttrykte DS/AU glede over hvor sjølstendige og framskredne BU var, spesielt med å aksjonere og få satt ting raskt ut i livet. «De var glad de hadde et utvalg som oss som de slapp holde i øra.» Få måneder etter vedtok DS at en av kameratene i utvalget skulle ut. Noen måneder etter

at også en annen av kameratene i utvalget skulle ut. Hvilken hjelp hadde de to kameratene fått underveis av DS for å styrke deres gode sider og kvitte seg med sine feil? Det verste er likevel at DS/AU har latt de samme kameratene sitte i utvalget i ½ til ¾ år etter at vedtaket om at de skulle ut var fattet!

Stalin sier: «Det er ikke noen riktig utvelgelse av kadrene når en skaffer seg noen stedfortredere og medhjelpere, innretter et kontor og gir seg til å utstede direktiver derfra» ... «Et riktig kaderutvalg innebærer; for det første at en setter pris på kadrene som partiets gyldne fond, at en behandler dem med omsorg og akter dem høgt.» DS praksis er å ikke akte kaderen — DS praksis er å se på kaderen utelukkende som redskaper som de kvitter seg med «når lyset er brent i begge ender».

FORSLAG

BU foreslår en diskusjon med DS om hvordan DS skal lede BU med utgangspunkt i vedtektene. Dette mener vi er helt nødvendig for å bryte med den feilaktige praksis som enda eksisterer.

Videre mener vi det trengs en diskusjon med DS konkret retta mot *hvordan* boligkampen i nyere bydeler skal reises.

Til slutt: Vi krever skriftlig svar og diskusjon med DS om denne kritikken raskest mulig.

Kameratslig hilsen
Boligutvalget

Lærdommer

I Om de 10 viktigste forholda sier Mao i kapitlet om «Forholdet mellom riktig og galt»: «Den riktige politikken må være å vedta en politikk for å 'lære av feila i fortida for å unngå feil i framtida og kurere sjukdommen for å redde pasienten' og hjelpe dem til å rette opp feila sine og la dem fortsette å være med i revolusjonen.»

Videre så sier han: «Når det gjelder kamerater som har gjort feil, så sier noen folk at vi må holde øye med dem og se om de kommer til rette på feila sine. Jeg vil si at bare å holde øye med dem holder ikke, vi må hjelpe dem å rette feila sine ... Det er passivt å holde øye med dem. Det må bli skapt vilkår for dem som har gjort feil til å forbedre seg. Vi må trekke et skarpt skille mellom riktig og galt, for uoverensstemmelser om prinsipper i partiet er ei gjenspeiling innafor partiet av klassekampen i samfunnet og ingen utvetydighet skal bli tålt. Det er normalt å dele ut høvelig og velgrunna kritikk til kamerater som har gjort feil, i samsvar med det saka fortjener, ja, også føre nødvendig kamp mot dem. Dette hjelper dem til å rette på feila sine. Å nekte dem hjelp, og det som enda verre er, å godte seg over feila deres er sekterisme.»

AVDELINGA VEDTAR Å SUSPENDERE ROLF

Avdelinga i Vestgrenda sendte rapport til høyere organer om et suspensjonsvedtak på kamerat Rolf. I begrunnelsen for det vedtaket, som var enstemmig i avdelin-

fra ei suspensjonssak i partiet.

ga, kom det fram at Rolf hadde store politiske feil: Han var ukameratslig fordi han ville legge fram kritikk han hadde reist for DS+SK, han hadde karrieristiske tendenser fordi han hadde avvist å diskutere saker i avdelinga og heller ville legge det fram for høyere organer, han blei kritisert for å være usaklig, komme med tildels usannheter i et mistillitsforslag til avdelingsformannen, han hadde et borgerlig forhold til sjølkritikk, at han styrka byråkratiet i partiet ved å stå på at kritikken han hadde reist skulle sendes vidare og ikke først og fremst diskuteres og løses i avdelinga. Han blei kritisert for å komme for sent til møter og å ha gått fra møter i sinne. Videre for sabotasje av ei viktig oppgave han hadde hatt tidligere. Vedtak om suspensjon ble fattet etter at kameraten hadde forlatt møtet («i protest»). I rapporten står det: «Møtet vedtok med øyeblikkelig virkning enstemmig å suspendere han og at overføringa skulle stoppes og at eksklusjon skulle behandles på møtet over sommeren».

BYRÅKRATISK KADERPOLITIKK

Kamerat Rolf var sterkt uenig i vedtaket fra avdelinga og anket saken sin inn for SK. I anken la han fram situasjonen sin, synet på avdelinga og de feil som han mente eksisterte i avdelinga. La oss se på noen av de tinga kameraten kritiserte: Han kritiserte at overføringa av han tok så lang tid, at styret ikke hadde behandla den raskt, og fått den vidare. Rolf

hadde flytta 6 mil fra byen og syntes det var vel tungvint å komme til avdelingsmøter og andre møter. Men han mente han kunne greie å reise 2 ganger til byen fram til 1. mai (c. 2 mndr). 1. mai var han ikke overført.

Han kritiserer at han ikke fikk kontakt på RV på det nye hjemstedet. Han ønska å drive RV-arbeidet der.

Han kritiserer at han ikke fikk hjelp i en periode høsten 76 da han hadde store vanskeligheter i familien. Han «glei ut» i 2 måneder. Avdelinga sloss ikke for å få kontakt med han igjen og diskutere hva det var han trengte hjelp til. Rolf mener at Maos 5 punkter om kaderpolitikk (sitatboka s. 390, 1972 utgava) ikke blei fulgt i avdelinga og at det konkret gjaldt flere kamerater enn han sjølv m.h.p. vanskelige perioder. Rolf opplevde seg sjølv som udugelig. «For å duge til noe», som han sa, deltok han intenst i dagnadsarbeid for partiet de 2 månedene.

Han kritiserer også at motsigelser fikk stå uløst i lengre tid. Særlig i ei sak hvor en kamerat over tid utvikla et partifiendtlig standpunkt og blei til slutt ekskludert. Rolf mente at avdelinga var delaktige i at den ekskluderte fikk konsolidere seg på ei feilaktig linje. Videre kritiserte han og stilte spørsmål ved hvorfor avdelinga ikke rekrutterte og dreiv et bedre Kvinnefrontarbeid.

Han legger og fram at den kritikken han sto for blei forsøkt hindra sendt vidare og at han blei møtt med suspensjonsforslag når han sto på kritikken og at den

skulle rapporteres vidare. Avdelinga blei til slutt overbevist om at det kunne de ikke hindre, jfr. vedtektene. Rolf sier i anken sin at «til slutt orka jeg ikke mer. Jeg fikk høre før jeg gikk at de ville ekskludere meg samme kveld. Jeg sa det var 'greit' og at jeg ville benytte meg av retten til å fremme hele greia for SK.»

FEILAKTIG Å SUSPENDERE KAMERATEN

Mye mer kunne legges fram av argumenter og kritikk avdelinga hadde av Rolf og mer kunne legges fram om kritikk og argumenter Rolf hadde i sin mistillit til formannen og avdelinga. Men dette er nok til å kunne konkludere med at:

- 1) Det hadde utvikla seg antagonisme mellom avdelinga og kamerat Rolf. Bare ett forsøk på enhet gjennom en sjølkritikk fra formannen på den konkrete overførings-saka. Ellers sto saka mye påstand mot påstand.
- 2) Suspensjonen av Rolf var feilaktig. Satt på spissen så blei han suspendert og tenkt ekskludert fordi han var brysom kamerat som sto på kritikk og som reiste mistillitsforslag til en formann som hadde flertallet med seg. At i stedet for å løse motsigelser blei det brukt en lettmetode, en svært feilaktig metode.

Dette blei diskutert med avdelinga og kamerat Rolf. Jeg skal ikke gå så nøye inn på hva avdelinga hadde rett i og hva Rolf hadde rett i, men slå fast: Rolf hadde politiske feil, han hadde sjølv vært ei drivkraft i at det hadde utvikla seg antagonisme. At avdelinga hadde ei holdning til Rolf om at han var vanskelig og sær, at kameratene ikke

MOT BYRÅKRATIK ARBEIDSTIL

greide/ikke forsøkte å vurdere kameratens gode og dårlige sider. Videre at de ikke ville gå inn på politiske diskusjoner m.h.p. hva var riktig kritikk av det Rolf la fram, men avviste kritikken.

KRITIKK – SJØLKRITIKK

Avdelingsmøtet hvor saka igjen blei reist til diskusjon var det første møtet hvor kameratene var villige til å ta stilling til, etter diskusjon, kamerat Rolfs syn på den behandlinga han hadde fått de 2 åra han hadde vært medlem. Kameratene la hver og en fram sjølkritikk til Rolf, og avdelinga som helhet trakk suspensjonsvedtaket tilbake. De trodde de hadde handla til beste for enheten i partiet og kvitta seg med et skadelig element, at Rolf ikke forsvarte sin plass i rekkene når han hadde slike store feil.

Rolf ville i første omgang ikke godta sjølkritikken fra formannen og sto lenge på mistillitsforslaget sitt. Altså satt antagonismen djupt i han, pluss at han kjente seg tråkka på. Han blei til slutt overbevist om at også ledende og ansvarlige kamerater (formann) skal få sjansen til å vise at en feil er forstått og korrigere seg, vise vilje til å lære av feila sine.

Rolf hadde retta mye kritikk til avdelinga som i utgangspunktet var en riktig kritikk. Avdelinga hadde og berettiget kritikk til Rolf i endel sammenhenger. Men slik det utvikla seg førte det ikke til politiske kamper for å komme fram til enhet om riktige linjer, vedtak og riktige tiltak. I denne sammenhengen gjaldt det særlig på kaderpolitikken område.

HVA KAN VILJERE AV VESTGRENDA?

For det første at kritikk skal tas alvorlig. En skal høre på kritikk som blir reist og sammen gjennom kameratslige diskusjoner og vilje til enhet finne fram til hva som er riktig og galt. Ikke være redde for kamp. For det andre at metoder som å gripe fatt i en kamerats feil og ensidig vurdere dem er feilaktig. Hele tida skal helheten i en kamerats historie og utvikling vurderes, en skal finne fram til de gode sidene for å bekjempe de dårlige. Og en må finne fram til grunnlaget for de gode og dårlige sidene, for at kameraten sjøl skal få en politisk forståelse for styrke og svakheter. Videre at det i forhold til feil må stilles korrigeringsoppgaver. Som Mao sier det: «Det må skapes et vilkår for å hjelpe dem som har gjort feil til å

forbedre seg».

For det tredje at disiplinær tiltak ikke må behandles lettvint og byråkratisk. Vi skal bruke vedtektene til å beskytte partiet, ikke til å hindre kritikk. Det undergraver det nødvendige demokratiske livet i partiet, det fører til at motsigelser blir undertrykt og ikk. løst. Det er kampen mellom de riktige og gale linjene som fører oss framover og som styrker partiet. Kameratene i Vestgrenda vulgariserte vedtektene på dette punktet.

Helt til slutt er det riktig å si litt om kameratenes egen oppsummering. Oppklaringa omkring suspensjonen av Rolf styrka tilliten til partiet, ikke alle motsigelser blei løst, men antagonismen var bekjempa og veien til enhet var lagt. Videre at forståelsen for kritikk/sjølkritikk var blitt langt bedre og at de skjønnte mer av hvordan en skal behandle motsigelser. Det skapte entusiasme fordi de fikk hjelp til å komme bort fra den antagonistiske stilen som hadde ligget som ei klam hånd over avdelinga. Grundigheten i diskusjonene og etterhvert den ærlige stilen til kameratene var avgjørende for det riktige og bra resultatet.

— den som jobba med saken etter oppdrag fra SK —

Mao

Ei dialektisk holdning til intern enhet i partiet

18. november 1957

Utdrag fra en tale på Moskva-møtet for utsendinger fra kommunist- og arbeiderpartia.

Når det gjelder spørsmålet om enhet, har jeg lyst til å si noe om holdninga. Jeg mener vi må ha ei holdning retta inn mot enhet med hver enkelt kamerat, uansett hvem det er, så lenge han ikke er et fiendtlig element eller en sabotør. Vi må ha ei dialektisk, ikke ei metafysisk holdning til han. Hva betyr ei dialektisk holdning? Det betyr å være analytisk overfor alle ting, anerkjenne at alle mennesker gjør feil og ikke forkaste en person fullstendig bare fordi han har gjort feil. Lenin sa en gang at det ikke fins en eneste person på jorda som ikke gjør feil. Alle trenger støtte. En dyktig fyr trenger hjelp fra tre andre mennesker, et gjerde trenger støtte fra tre stolper. Med all sin skjønnhet trenger lotusblomsten de grønne ladene sine for å bli framheva. Dette er kinesiske ordtak. Enda et kinesisk ordtak sier at tre lappeskomakere som legger sammen forstanden sin er jambyrdige med geniet Chukeh Liang. Chukeh Liang alike kan aldri bli feilfri, han har sine begrensninger. Se på denne erklæringa fra de tolv landa våre. Vi har gått gjennom et første, andre, tredje og fjerde utkast, og enda er vi ikke ferdige med å pusse på det. Jeg mener det ville være overmodig av hvem som helst å gjøre krav på å ha gud-

dommelig allvitnenhet, og allmakt. Så hva slags holdning bør vi ha til en kamerat som har gjort feil? Vi bør være analytiske og ha ei dialektisk, heller enn ei metafysisk holdning. En gang kjørte partiet vårt seg fast i metafysikk, i dogmatisme, som ødela fullstendig alle som ikke passa inn i det. Seinere forkasta vi dogmatismen og lærte litt mer dialektikk. Enheten mellom motsetninger er grunnbegrepet i dialektikken. I samsvar med dette begrepet hva bør vi gjøre med en kamerat som har gjort feil?

Først bør vi føre kamp for å plukke av han de feilaktige ideene hans. For det andre bør vi også hjelpe han. Punkt en, kamp, og punkt to, hjelp. Vi må ta utgangspunkt i gode hensikter og hjelpe han til å rette på feila sine slik at han kan finne en utveg.

Men det er anderledes når en har å gjøre med personer av en annen type. Overfor personer som Trotski og som Chen Tu-hsiu, Chang Kuo-tao og Kao Kang i Kina var det umulig å ha ei hjelpsom holdning, for da var uforbederlige. Og det fantes enkeltpersoner som Hitler, Chiang Kai-shek og tsaren som også var uforbederlige og måtte styrtes fordi vi og de utelukka hverandre fullstendig. Når vi ser det sånn er det bare ei side ved karakteren deres, ikke to. Til sjuende og sist er dette også sant om det imperialistiske og kapitalistiske systemet

som er nødt til å bli erstatta av det sosialistiske systemet til slutt. Det samme gjelder ideologi, idealisme vil bli erstatta av materialisme, og gudetru av ateisme. Her snakker vi om det strategiske målet. Men det er ei anna sak med taktiske stadier, der en kan gjøre kompromiss. Inn gikk vi ikke kompromiss med amerikanerne om den 38. breddegraden i Korea? Blei det ikke et kompromiss med fransk mennene i Vietnam?

På hvert taktisk stadium er det nødvendig å være flink til å lage kompromiss, liksom vel som å føre kamper. La oss nå vende tilbake til forholda mellom kamerater. Jeg vil foreslå at det blir holdt samtaler mellom kamerater når det har vært misforståelser mellom dem. Det ser ut til at noen mener at folk blir helgener uten uenigheter eller misforståelser så snart de går inn i kommunistpartiert, og at partiet ikke kan analyseres, det vil si at det er ensarta og unyansert, og at det derfor ikke er behov for samtaler. Det ser ut som om folk må være 100 prosent marxister på alle ulike trinn, de som er 100 prosent, 90, 80, 70, 60 eller 50 prosent marxister, og noen som bare er 10 eller 20 prosent marxister. Kan ikke to eller flere av oss snakke sammen i et lite rom? Kan vi ikke gå ut fra ønsket om enhet og ha samtaler i ei hjelpsom ånd? Sjølsagt viser jeg til samtaler innafor kommunistenes rekke, og ikke samtaler med imperialistene (sjøl om vi

MOT BYRÅKRATISK ARBEIDSTIL

har samtaler med dem også). La meg gi et eksempel. Har ikke de tolv landa våre samtaler ved dette høvet? Har ikke de mer enn seksti partia også samtaler? Det er nettopp det de har. Med andre ord godtar vi visse synspunkt fra andre som kan godtas og gir avkall på noen av vår egne synspunkt som kan oppgis, forutsatt at det ikke er til skade for prinsippa i marxismen-leninismen. Vi har altså to hender som kan behandle en kamerat som har gjort feil, ei hand til å kjempe med han og den andre til å forene oss med han. Målet med kampen er å holde oppe prinsippa i marxismen, det betyr å være prinsippfast. Det er den ene handa. Den andre handa er til å forene seg med han. Målet med enheten er å skaffe han en utveg, å inngå kompromiss med han, det betyr å være smidig. Samordninga av

prinsipp og smidighet er et marxist-leninistisk prinsipp, og det er en enhet mellom motsetninger.

Alle slags verdener, og sjølsagt særskilt klasse-samfunn, vrimler av motsetninger. Noen sier at det «fins» motsetninger i det sosialistiske samfunnet, men jeg mener det er en gal måte å si det på. Poenget er ikke at det fins motsetninger, men at det vrimler av motsetninger. Det fins ikke noe sted der det ikke er motsetninger, og det fins heller ikke noen person som ikke kan analysere. Å tru at en ikke kan analyseres er å være metafysisk. Dere forstår, et atom er ei samling av enheter mellom motsetninger. Det er en enhet mellom de to motsetningene, kjerna og elektronene. I ei kjerne er det igjen en enhet mellom motsetninger, protonene og nøytronene. Når vi snakker om protoner, det fins

protoner og antiprotoner, og med omsyn til nøytroner, fins det nøytroner og antinøytroner. Kort sagt er enheten mellom motsetninger, dialektikken, må bli vidt utbredt. Jeg hevder at dialektikken bør bevege seg fra den lille kretsen av filosofer til de breie folkemassene. Jeg foreslår at dette spørsmålet blir diskutert på møter i de politiske byrå og på plenums-møtene i sentralkomiteene til de ulike partia og også på møter i partikomiteene deres på alle plan. Sekretærene i partiavdelingene våre forstår virkelig dialektikk, for når de forbereder meldinger til avdelingsmøter, skriver de vanligvis opp to poster i notisbøkene sine, for det første, det bra som er oppnådd, og for det andre, manglene. Ett deler seg i to – dette er en allmenn foreteelse, og dette er dialektikk.

Erfaringer fra vervearbeidet

Her er noen erfaringer fra et lag som har hatt stor framgang i vervearbeidet. Vi oppfordrer folk til å studere denne artikkelen.

STUDIESIRKEL

Avdelinga hadde to sirkler. De beste kameratene i avdelinga fikk denne oppgaven og sluss gjennom at dette skulle være hovedoppgava. De fikk tid til å oppsøke alle deltakerne mellom hvert møte. De diskuterte motsetninger og personlige problem-som folk hadde. Deltakerne blei invitert til sammenkomster og det praktiske RV-arbeidet. Og de blei verdsatt og vist ansvar..

MEMLEMSKAP.

Alle blei spurt om medlemskap. Og de fleste blei stolte over å bli tilbaeit organisering, for de trudde at de ikke var bra nok. Avdelinga oppsummerte at de hadde hatt et avvik ved ikke å leise dette tidligere, men hadde hatt en venenskapelig stil over-

for sympatisørene.

NYE MEMLEMMER

Avdeling tok veldig alvorlig på dette. Etter at nye kamerater kom inn, blei det arrangert uformelle møter hvor de kunne spørre om alt mulig. Før alt som er vanlig for gamle medlemmer er nytt for nye. Videre blei det peit ut «fadere» til nye medlemmer. De skulle ha jevn kontakt, hjelpe dem og trekke dem med i lagsarbeidet. Det blei diskutert for hvert nytt medlem hvilke oppgaver de skulle ha. Vi skal ikke overvurdere nye kamerater og si: nå er du jo kommunist, du greier det nok, bare du skjerper deg. Eller undervurdere ved å tro at nye kamerater er helt blanke. Som regel har de vært med i fagforening, fronter osv. og alle har masse erfaring. Et eksempel: en ny kamerat var aktiv i idrett. Han fikk i oppgave å lage en kort innledning på idrett og

hjelpe resten av avdelinga til å drive idrett.

Det viktigste er at nye kamerater blir vist tillit, at de skjønner at de gjør viktig arbeid for kampen og at avdelinga bekymrer seg for deres problemer.

AVDELINGA

Vi har hatt framgang på flere områder, men jeg vil peke på to saker som er viktig for fostringsarbeidet:

1. Vi driver politikk mellom møtene, og har skjönt at avdelinga er til for massene og ikke en intern prateklubb. Vi har småmøter, oppsøker arbeidskamerater, prøver å finne ut hvordan vi skal vinne fler, drar på turer og har hyggelige sammenkomster. I det hele tatt, vi har rette blikket utover, samtidig som vi hjelper hverandre med problemer. Vi har fått en mer kollektiv stil. Før var vi bare en haug individer som traff hverandre

Skjerp årvåkenheten i kampen mot arbeider aristokratiet

I TF oktober polemiserer Gunnar mot noen av mine synspunkter i artikkelen «Kamp mot arbeideraristokratiet» i TF-september. La meg kort repetere hva motsigelsene går på:

I min artikkel gikk jeg mot at arbeideraristokratiet bare er åpne høyrefolk, med store privilegier og reaksjonære ideer. Jeg gikk mot kamerater som legger ensidig vekt på subjektive kriterier for å bestemme arbeideraristokratiet, og slo fast at det er umulig å unngå å få arbeideraristokrater i partiet. Så langt er Gunnar og jeg enige. Jeg hevda videre at det avgjørende var om en godtok bestikkelsene eller aktivt bekjempa hele systemet med

bestikkelser/privilegier. Jeg mener at jeg her tok feil, fordi jeg sier at det er den enkelte kamerats evne til aktivt å bekjempe systemet med bestikkelser som er avgjørende for å kunne definere personen som arbeideraristokrat eller ikke. Med andre ord sier jeg at det er det subjektive som er det avgjørende.

Vi må slå fast at det er objektive kriterier som avgjør om en kamerat er arbeideraristokrat eller ikke. Å gå ut fra noe annet, gjør det *umulig* for oss å forklare hvordan partikamerater som er arbeideraristokrater kan skifte klassestandpunkt. Som oftest er det stillingen deres, privilegiene, omgangen med andre arbeideraristokrater som fører til dette. Det er klart at en tillitsmann som er ansatt, enten av bedriften eller fagforeninga, men som ikke godtar at han er lønna og som ved enhver anledning fremmer forslag om ulønna verv, men som allikevel blir nedstemt og på massenes oppfordring fortsetter i vervet, — han kjemper mot privilegiene, men er like fullt privilegert. Altså er han en arbeideraristokrat.

BARE OBJEKTIVE KRITERIER KAN NYTTES

Jeg er altså enig med Gunnar i at bare objektive kriterier som bestikkelser/privilegier kan nyttes for å avgrense arbeideraristokratiet. Vi kan derfor slå fast at Hans Sekse under Zinken-

streiken var en arbeideraristokrat og at Pål Steigan om han blir valgt til formann i Jern og Metall blir en arbeideraristokrat *sjøl om* han er formann i AKP(m-l). På samme måte som det er mulig å være borger og kommunist, så er det mulig å være arbeideraristokrat og kommunist. Jeg gjør også feil når det gjelder spørsmålet om privilegier. Min hensikt var å gå mot de som har hevda at enhver forskjell er en bestikkelse, — mot de som har hevda at å motta en kulepenn eller å delta på et faglig kurs automatisk gjorde en person til arbeideraristokrat. Min hensikt var å gå mot de som har hevda at det å ha et tillitsverv *automatisk* gjør en person til arbeideraristokrat. Det jeg gjør feil er å si at det ikke er et privilegium å ha et lønna tillitsverv, «så lenge lønna ikke er større enn den en villehatt om en jobba hele tida.» Dette er en alvorlig og grov feil. Det må være helt klart at det er et privilegium å ha et lønna tillitsverv.

Sjøl om det er viktig å definere hva som er bestikkelser og privilegier, må vi ikke sette opp noen millimetergrense for hva som er bestikkelser og privilegier. Hovedsaken er ikke bestikkelsene den enkelte mottar som privatperson. Det som er viktig er «det økonomiske systemet av bestikkelser og privilegier som gir opphavet til arbeideraristokratiet under imperialsmen.» (Gunnar, TF, 10)

hver 14. dag og diskuterte «interessante saker.»
2. Kampstilen i avdelinga. Vi har også gjort framskritt med kritikk og sjølkritikk. Vi sparer aldri på skillingen, og møtene er svært livlige og skarpe. Men ingen, heller ikke nye kamerater, blir lei seg eller redde, for alle veit vi gjør det for å bli bedre i kampen.

LEDELSE

Avdelingsstyret har hele tida prioritert vervarbeidet. De har vært nøye med å fordele hvem som skal ha ansvaret for sympatisører og nye medlemmer. De har fulgt opp hele tida. Det har ikke nyttet å si, dessverre rakk jeg ikke innom den sympatisøren i dag. Sant blei kritisert kraftig og sett på som en alvorlig sak.

Vi trur nå at vi har store muligheter til å styrke partiet, bare vi har tillit til det vi sjøl står for og tillit til sympatisørene rundt oss.

(Saksa fra distriktsbladet for Oslo.)

DEBATT

MOT SAMMENBLANDING AV ANALYSE OG TAKTIKK

Gunnar sier: «At det er av avgjørende betydning å *be-kjempe* privilegier og bestikkelser er sjølsagt grunnleggende for oss kommunister. Men dette må ikke rotes sammen med hva som gjør en person til arbeideraristokrat.» Jeg mener dette er svært viktig. Mange av de motsigelsene som har oppstått i forbindelse med spørsmålet om arbeideraristokratiet grunner seg på at mange, inkludert meg sjøl, blander sammen den objektive *analysen* av arbeideraristokratiet og den taktikken og strategien vi må legge opp for arbeidet i fagforeningene.

Hvis vi velges til tillitsverv som innebærer fordeler, må vi gå mot slike fordeler, men om vi stiller til valg i et tillitsverv som innebærer fordeler eller ikke, må bli et taktisk spørsmål i hvert enkelt tilfelle. Hovedlinja her må være sann det slås fast i Diskusjonsforslaget til Faglig Manifest «Partimedlemmer som blir valgt som tillitsmenn er forpliktet til å kjempe mot alle former for oppkjøp og personlig gi avkall på alle slags «fordeler» vervet utifra arbeideraristokratiets politikk innbyr til.» (s. 7).

Målet for borgerskapet er å bestikke et tynt sjukt i arbeiderklassen. De materielle forholda legges tilrette for at folk som har tillitsverv og andre skal adskilles fra massene på sin arbeidsplass. Å snakke om at en blir arbeideraristokrat når en *mot-tar* bestikkelsene er samtidig å personifisere hele spørsmålet. På denne måten pulveriseres hele sjiktet. Det er ikke alltid sånn at en

benytter seg av de privilegiene en kan få, men de objektive mulighetene til å benytte seg av dem er alltid tilstede. Sjøl om ikke alle med tillitsverv er arbeideraristokrater, er det heller ikke sånn at det *bare* er folk med tillitsverv som *kan* bli arbeideraristokrater. Hva med fagarbeidere for eksempel? Jeg mener altså at Gunnar har rett i at det er umulig å unngå å bli arbeideraristokrat: «Det er med andre ord et *objektivt* materielt forhold uavhengig av menneskenes vilje som danner grunnlaget for framveksten av et arbeideraristokrati under imperialismen.» (Gunnar, TF nr. 10/77).

INGEN KAN VELGE OM HAN VIL VÆRE ARBEIDERARISTOKRAT ELLER IKKE

I debatten om arbeideraristokratiet er det i TF tidligere blitt hevda av en kamerat at det er «kvalitativ forskjell på en arbeideraristokrat i SV og DNA og en kamerat som er kommunist og ønsker å være det, men som av forskjellige årsaker er påvirket av arbeideraristokratiet» (Viggo). Dette er ei linje som setter sin lit til fromme ønsker om å være kommunist i kampen mot arbeideraristokratiet. Å si at en blir arbeideraristokrat når

en blir utsatt for bestikkelser, lar seg kjøpe opp og *ikke kjemper mot*, er et uttrykk for den samme feilaktige linja som legger vekt på det subjektive som grunnlag for å definere arbeideraristokratiet.

Konklusjon: Jeg er enig i at alle ideer om at folk kan *velge* om de tilhører arbeideraristokratiet eller ikke bidrar til å senke årvåkenheten i kampen mot arbeideraristokratiets innflytelse. Når de kinesiske bøndene analyserer folk som får privilegier, sier de: «Når råten begynner å angripe en søtpotet, er den fremdeles en søtpotet, men dersom vi ikke griper tidnok inn, vil råten spre seg, og når en stor nok del av poteta er angripi, inntrer en kvalitativ forandring slik at poteta blir ei råtten potet.» Å si at det subjektive er grunnleggende og avgjørende er det samme som å si at søtpoteta aldri kan bli ei råtten potet. Derfor er ideer om at kamerater som er revolusjonære, som har et proletarisk klassestandpunkt, som ønsker å være kommunister, som kjemper hardt mot osv., ideer om at disse ikke er arbeideraristokrater, opportunistiske ideer. Med noe slikt som utgangspunkt tillater vi arbeideraristokratiet å *gro* i partiet og svekker kampen mot dette sjiktet.

Roy.

I forrige nummer lofte vi å trykke andre del av et innlegg om valget fra Jern Jesper i dette nummeret. Dette innlegget kommer i neste nummer sammen med flere debattinnlegg om valget. — Red.